

Ik ga niet!

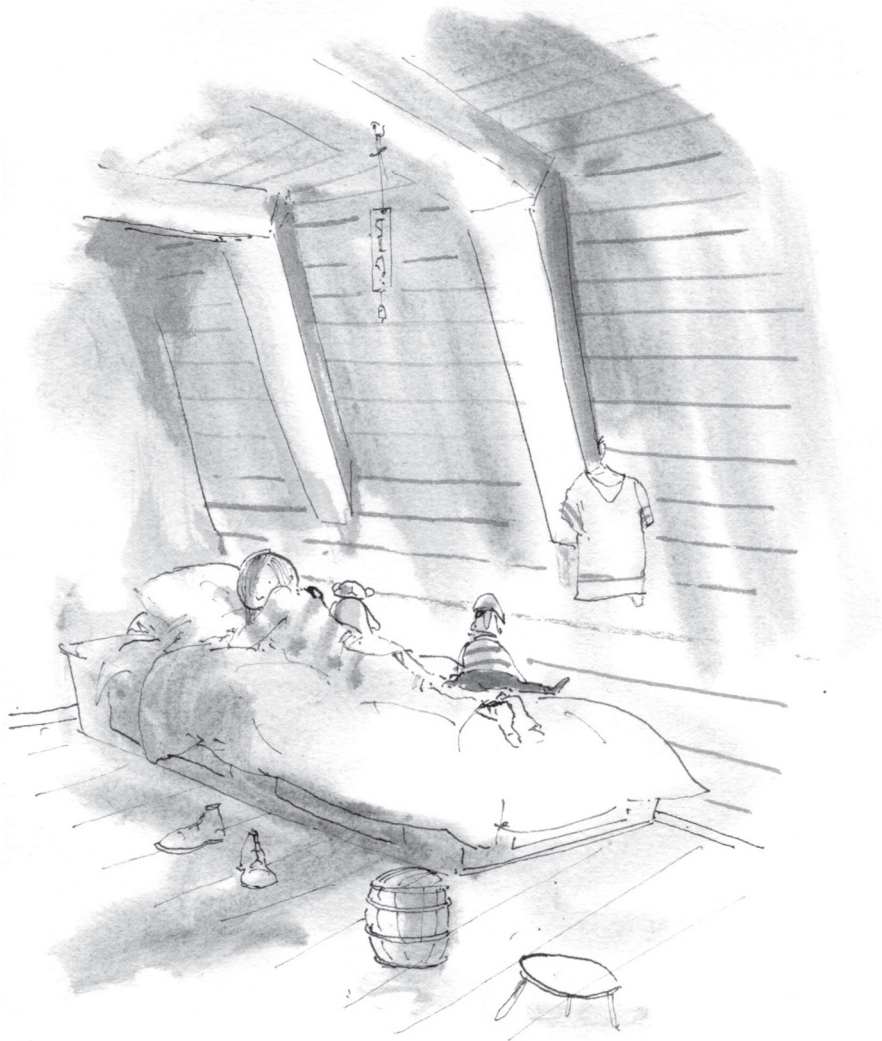

‘Jullie begrijpen er helemaal niets van!’
Carlijn liep stampvoetend de trap op.
Ze was woedend.
Haar hoofd bonkte.
‘Ik ga niet!
En daarmee uit!’
Carlijn smeede de deur van haar kamer achter zich dicht.
Ze liet zich op haar bed vallen.
Haar handen grepen het kussen beet.
Ze stopte haar gezicht in de zachte stof.
Niet huilen! Niet huilen!
Maar het was al te laat.
Ze voelde haar kussen nat worden.
Carlijn draaide zich om en staaarde naar het plafond.
De tranen liepen over haar wangen in haar oor.
Het kriebelde.
Boos veegde ze het vocht uit haar oor.
Ze wilde niet naar het schoolfeest.
Waarom zou ze?
Wat had ze daar te zoeken?
Het zou toch weer op hetzelfde uitdraaien.

Ze zouden haar treiteren!
Gegiechel achter haar rug.
Gemene opmerkingen.
Flauwe geintjes.
Misschien wel een spin in haar cola...
Ze zag het gezicht van Bente voor zich.
Blauwe ogen.
Blond haar.
Lief gezicht.
Maar o, wat was het een gemeen krengh!
Bente had al acht jaar de pik op haar.
Carlijn haatte Bente en haar twee vriendinnen!
In de kleuterklas was het al begonnen.
Duwen... uitlachen...
En natuurlijk alles stiekem,
zodat niemand het ooit echt merkte.
De leerkrachten niet.
Haar ouders niet.
Niemand.
Acht jaar lang!
Met als klap op de vuurpijl:
het afpikken van haar beste vriend!
En nu was het genoeg.
Klaar, over en uit!
Groep acht was afgelopen.
De musical was gespeeld.
Ze hadden hun afscheidsrapport gehad.
Het was vakantie.
En geen schoolfeest zou dat nog bederven.
Ze wilde nooit meer iets met die school te maken hebben!
De meester was gek!
Hij wilde straks in augustus een feest geven.
'Dat is leuk,' had de meester gezegd.

‘Onze eerste reünie.’
Carlijn wilde daar helemaal niet naartoe.
Dus ze ging gewoon niet!
Pas in september hoefde ze naar school.
Een nieuwe school.
Een nieuwe kans.
Het Daarland College.
Carlijn zou een brugpieper worden.
Volgens Pieter was dat vreselijk.
Hij had dat twee jaar geleden meegemaakt.
‘Dat wil ik nooit meer!’ had hij geroepen.
Carlijn glimlachte.
Haar broer kon altijd zo overdrijven.
Het woord ‘brugpieper’ klonk helemaal niet *vreselijk*.
Meer vrolijk.
Alsof er een kuikentje geboren werd.
In ieder geval klonk het beter dan *Bente...*
...of reünie.
Carlijn zuchtte.
Ze had haar ouders niets verteld over het feest
van de meester.
De brief had ze weggegooid.
Haar ouders hoefden het niet te weten!
En tegen de meester had ze gezegd dat ze niet kon.
De meester had wel gevraagd waarom ze niet kwam.
Het was toch leuk om iedereen weer te zien?
Carlijn was er met een smoes vanaf gekomen.
Iets over te druk.
Vakantie.
Haar ouders helpen.
Ja, ze had het allemaal goed geregeld.
Dacht ze!
Totdat de meester vanmiddag belde.

Haar moeder had de telefoon opgenomen.
Jammer genoeg.
De meester wilde het zeker weten.
Of Carlijn niet toch nog kon komen in augustus?
Het zou toch jammer zijn als ze haar eerste reünie miste?
Binnen vijf minuten was het hommeles in huis.
Haar moeder was woedend geweest.
Hoe ze het in haar hoofd haalde om brieven weg te gooien?
Waarom ze niet naar dat feest wilde?
Wat er aan de hand was?
Of ze echt zo'n bange poeperd was?
De vragen waren over haar heen gerold.
Ze had nog geprobeerd het haar moeder uit te leggen.
Het stiekeme getreiter.
Dat ze geen minuut langer op die school wilde zijn.
Gewoon, de dingen die ze al jaren zei.
Maar het was alsof er een muur stond.
Zij aan de ene kant.
Haar moeder aan de andere kant.
Ze konden elkaar zien, maar niet horen.
De monden bewogen.
Boze gezichten.
Maar geen geluid.
Carlijn rolde op haar zij.
Ze hoorde dat de deur achter haar open ging.
'Carlijn?'
Het was Pieter.
Carlijn bewoog niet.
'Carlijn, kom je eten?'
De zware stem van haar broer klonk bezorgd.
Carlijn draaide zich om.
Ze zei niets, maar schudde haar hoofd.
Pieter haalde zijn schouders op.

Hij wilde weggaan.

Carlijn bedacht zich.

‘Vind jij mij een lafaard?’

Het was eruit voordat ze er erg in had.

Pieter keek haar doordringend aan.

‘Wat vind je zelf?’ was zijn antwoord.

Carlijn zuchtte.

‘Ik weet het niet.’

Soms voel ik mij zo sterk als... als een beer.
Maar dan doen die meiden weer iets,
en dan word ik een bang vogeltje.
Zomaar...
Het gaat vanzelf.
Het lijkt wel of ze een soort macht over mij hebben.'
Pieter kwam naast haar op bed zitten.
'Dat laat je zelf toe.
Je moet er gewoon niet op reageren.
Laat ze toch links liggen!'
'Jij hebt makkelijk praten,' snauwde Carlijn.
'Links laten liggen.
Rechts laten liggen.
Wat maakt het uit?
Net als je denkt dat het over is, zijn ze er weer.
Ik schijn als een magneet te werken.'
Pieter stond op.
'Wil je mijn raad?'
Hij keek Carlijn strak aan.
Ze knikte.
'Nou?'
'Het is een afscheidsfeest.
De laatste kans om er iets aan te doen.
Als je niet gaat, hebben ze gewonnen.
Dan ben je inderdaad laf.
En blijf je er je hele leven aan denken.
Je moet gewoon gaan.
Voor jezelf!'
Carlijn wist dat hij gelijk had.
Ze had het zelf ook allang bedacht. Ze was toch zeker
geen lafaard? Later zou ze spijt krijgen.
Ze rende maar weg voor die meiden.
Al acht jaar!

‘Je hebt gelijk,’ fluisterde ze.
‘Maar ik zie er zo tegen op!’
Ze hilde weer.
Pieter legde zijn hand op haar schouder.
‘Zal ik meegaan?’
Carlijn schudde haar hoofd.
‘Ben je mal?’
Dan hebben ze meteen wat om over te zeuren.
En trouwens...’
Ze veegde haar wangen droog.
‘Het is nu eerst vakantie!’
Dat feest is pas in augustus.’

De voorbereidingen

Samen met Pieter liep ze naar beneden.
Haar ouders zaten al aan tafel.
‘Het spijt me,’ mompelde Carlijn.
‘Ik ga wel naar dat feest.’
Haar moeder schudde haar hoofd.
‘Daar gaat het niet om, Carlijn.
Als je niet wilt, dan hoeft het niet.
Ik wil alleen niet dat je dingen voor ons verzwijgt.
We gaan straks vier weken zeilen
op de Atlantische Oceaan.
Dan ben je op elkaar aangewezen.
Je moet op elkaar kunnen bouwen.
Elkaar vertrouwen.’
Carlijn boog haar hoofd.
Ze schaamde zich.
‘Oké, mam! Ik snap het.
Ik bel straks meester wel even op dat ik kom.’
Ze schoof haar stoel aan.
‘Wat eten we?’
Pieter kwakte een aardappel op haar bord.
‘Spinazie,’ zei hij.

‘Word je sterk van.
Kun je straks ook wat zeilen zetten.
Vorig jaar moest ik alles alleen doen.
Weet je nog? Je kon geen zeil losmaken.
Je kwam niet eens het net in.’
Carlijn wist het nog.
Ze was ziek geweest.
Zeeziek.
O, wat was ze misselijk geweest.
De hele reis lang, had ze gespuugd.
Haar spieren hadden alles geweigerd.
Ze kon geen kluiver¹ losmaken.
‘Dat kwam door die storm,’ verdedigde ze zich.
‘De golfslag was precies tegen de windrichting in.
Pap zei dat ik er niets aan kon doen.
We waren allemaal niet lekker.’
Ze schepte wat spinazie op haar bord.
‘Dat heeft niets te maken met sterk zijn!
Ik ben al sterk genoeg, hoor!’
‘O, ja?’
Pieter zette zijn elleboog op tafel.
‘Kom op dan!’
Carlijn wist wel wat hij wilde.
Armpje duwen.
Kijken wie er sterker was.
Maar daar trapte zij niet in.
Pieter zou toch wel winnen.
‘Kinderachtig gedoe!’ mompelde ze.
‘Ik hoef niets te bewijzen! Ik kan prima zeilen.
Let jij maar eens op.’

---

1. kleinere zeilen voor op het schip